

Tone Kompare

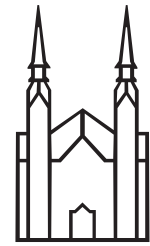
Človekova stiska

Kako naj si človek pomaga, ko pride v stisko? Tako vprašanje sem po telefonu prejel od neke gospe. Odgovoril sem, da je odvisno za kakšno stisko gre. Če govorimo na splošno, lahko svetujem, da je pametno najti primerne človeka in se o tem pogovoriti. Druga možnost je, da vzamemo Sveto pismo in ga odpremo ter beremo. Pogosto Bog da odgovor na vsako človekovo potrebo. Tretja možnost je, da gremo v naravo na sprehod in o zadevi mirno in sproščeno razmišljamo. Lahko tudi molimo k Svetemu Duhu, naj nas razsvetli in naj olajša stisko. Možnosti za razumevanje in premagovanje stisk so torej raznovrstne. Nenazadnje je stiska lahko tudi trenutno poslanstvo in šola za izkušnjo, ki bo lahko nekaj pomagala drugemu, ki bo prosil za pomoč.

V teku pogovora se je počasi ugotovilo, za kakšno stisko pri njej gre. Ženska ne more zanositi in jo svet okoli nje sprašuje, »kdaj bo kaj«, »zakaj še nimata otrok«? Ta vprašanja so včasih zelo boleča. Ljudje ne mislijo nič hudega, ko to sprašujejo, prizadetega pa vprašanje zadene ali zabolji. Vprašal sem, če sta s partnerjem poročena? Ker se za to še nista odločila, je to prvi korak, ki ga morata narediti. Če bosta prejela zakramentalno milost, če bosta svoj odnos posvetila Bogu in če bosta prejela potrebne milosti, ki so zakoncem podarjene, bosta s tem že marsikaj rešila. Morda tudi stisko. Pogosto se zgodi, ko se Bogu popolnoma podarimo in smo pripravljeni izpolnjevati Njegovo voljo, mnoge težave premagamo. Vprašanje pa je, če se imata rada, če sta toliko zrela in pripravljena, da sprejmeta drug drugega takšnega kakršna sta in sta pripravljena podarjati samega sebe drug drugemu. V zakonu niso prva skrb otroci. Najvažnejši je odnos med možem in ženo, otroci so sad tega odnosa. Zakon je lahko brez otrok zelo uspešen in rodovit. Če nekomu ni dana ta karizma, lahko najde mnogo drugih poti in oblik za podarjanje svojega življenja. Šele ko človek naredi to, kar zmore in kar je v njegovi moči, lahko sproščeno pričakuje Božjo pomoč in blagoslov. Danes se na to premalo pazi. Vse se bolj gleda po človeško, kakor da smo sami sebi zadostni in neodvisni.

Z gospo sva v pogovoru ugotovila, da mnogi te poti v zakonski odnos ne poznajo in ne vedo, kaj pravzaprav zakon pomeni. Nesporazumi nastajajo zato, ker sodobni človek ne čuti, ne ve in ne razume, da je njegovo življenje partnerski odnos z Bogom. Mož in žena ta odnos uresničujeta v času in prostoru, tukaj in sedaj. Zakonsko življenje je služba Bogu in ljudem. Ta vidik osrečuje in osmišlja sleherni partnerski odnos, tudi če ni otrok.

Pogovor sva zaključila z ugotovitvijo, da je potrebno najprej Boga (Ljubzen) postaviti na prvo mesto, potem pa iskati svoje poslanstvo v svetu. Življenje je pestro, raznovrstno, ne sme teči šablonsko. Upati se spopasti z drugačnostjo in biti v javnosti samostojen in sproščen, ta drža že vnaprej zapira vrata stiski.

Oznanila

OKTOBER 2024

Leto 2025 je papež Frančišek razglasil za SVETO. To pomeni, da se bodo v tem letu zvrstile določene pobude in usmeritve, ki bodo vesoljni Cerкви in vsemu svetu prinesle neslutene sadove. Vse bo odvisno od posameznikov in od vseh različnih skupnosti, tudi župnij. Na fasadi župnišča bo vse leto razgrnjen napis: "Prizadevajte si za svetost" /Heb 12,14! To vabilo nas bo vse leto spominjalo, kako se dan za dnem približujemo našemu skupnemu cilju, dokler ne bomo videli Gospodovega obličja. O tem bo v tekočem letu veliko povedanega in zapisanega. Naj bo to prizadevanje v naše veselje!

MESEC OKTOBER je pastoralno zelo bogat mesec. V ozadju enaintridesetih dni je molitev rožnega venca. Ta pobožnost, ki jo bomo opravljali v župniji, naj se prenese tudi v družine in v življenje posameznika. Rožni venec je močno orožje pred zlom, ki se na mnoge načine bori proti naši svetosti in nas zelo prefinjeno napada in ogroža.

ROŽNOVENSKO POBOŽNOST bomo opravljali od torka, **1. oktobra** vsak večer ob 18.30. Vsakogar, ki se bo odločil in se nam pridružil, bomo zelo veseli.

FINŽGARJEVA GALERIJA v četrtek, **3. oktobra**, pripravlja Stari film o Trnovem. Gost večera bo gospod Borko Radešček. Dogodek se bo začel ob 20. uri.

PRVI PETKI IN PRVE SOBOTE so posebej blagoslovljeni dnevi, ko se v nas prebudi in okrepi odnos do Jezusovega in Marijinega srca. Za obiske starejšim in bolnim lahko povabite duhovnika, da omogočite duhovno okrepitev tudi tistim, ki v cerkev težko pridejo. Naročilo obiska nič ne stane, je pa za tistega, ki veruje, zelo dragocen.

PREDSTAVITEV NAŠE CERKVE bo na rožnovensko nedeljo, **6. oktobra**, po sveti maši ob 10. uri. Ta dogodek pripravlja gospa Olga Paulič.

KATEHUMENAT tudi v naši župniji že poteka. Vsak ponedeljek ob 19. uri začnemo s sveto mašo in pogovor nadaljujemo v župnišču. Vabljeni vsi, ki bi radi naredili življenjsko odločitev za srečno večnost.

PRIPRAVA NA KRST bo v torek, **8. oktobra**, ob 19. uri. Začetek s sveto mašo in nato pogovor s starši in botri. Botri so zelo dragoceni in blagoslovljeni, ker po krstu postanejo otrokovi duhovni sorodniki in s svojo duhovnostjo pomagajo otroku in sami rastejo z lepim zgledom.

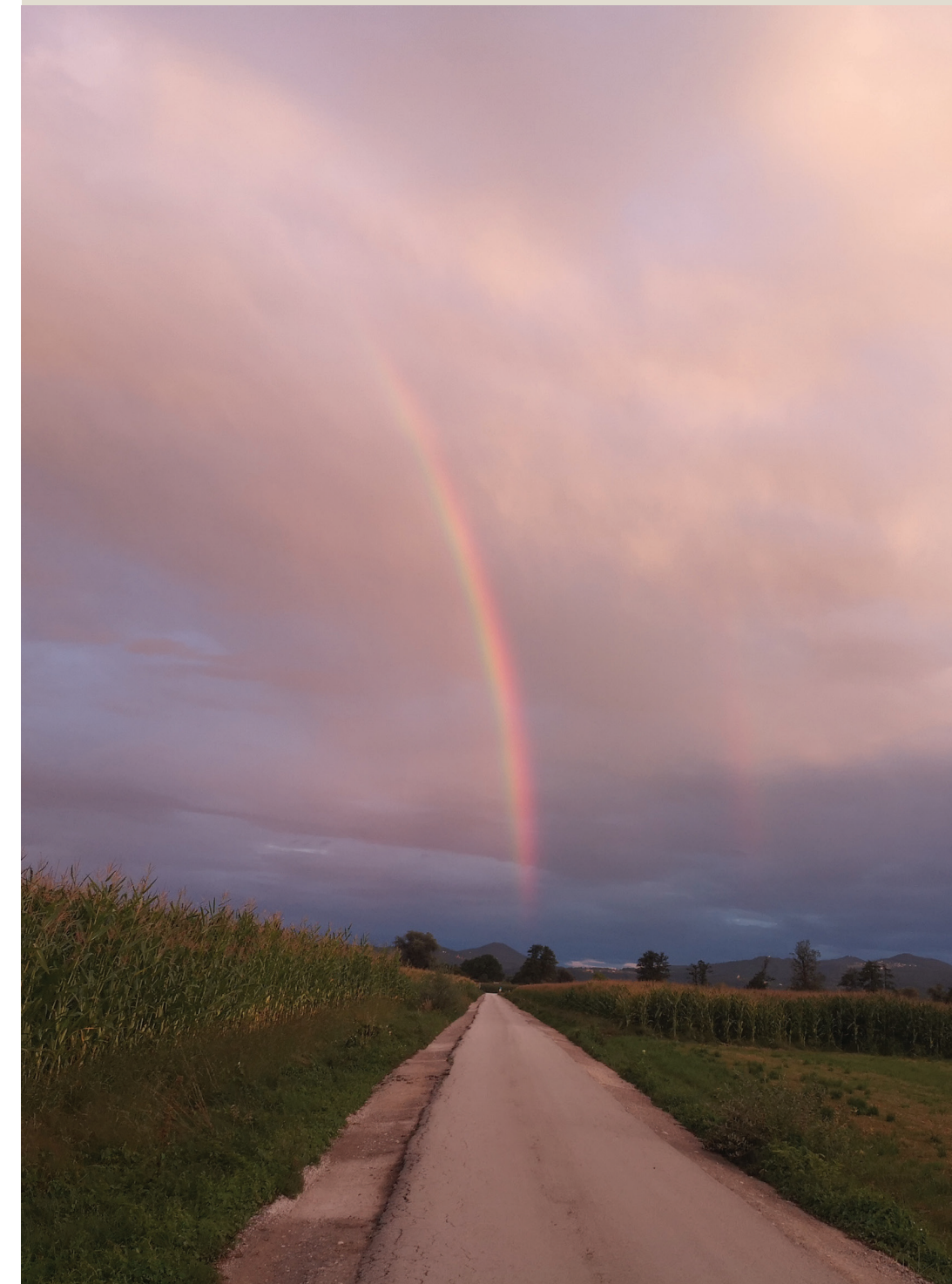
MULTIVIZIJO v četrtek, **10. oktobra**, v okviru Finžgarjeve galerije pripravlja Lado Jakša.

OBLETNICE KRSTOV bomo praznovali na Misijonsko nedeljo, **20. oktobra**, ob 10. uri. Vsem, ki ste za to praznovanje odgovorni, se najlepše zahvaljujem za velikodušnost.

JESENSKE POČITNICE bodo nastopile zadnji teden v oktobru in bodo trajale do zahvalne nedelje, **3. novembra**, ko bomo ob 10. uri obhajali različne obletnice porok.

Župnija Ljubljana Trnovo oktober 2024

Prizadevajte si za svetost

Silvo Šinkovec

Svetost vabi

Leto 2025 bo sveto leto, lepa priložnost, da kristjani ponotranjimo svetost. Kaj pomeni svetost? Ponavadi pomislimo, da je svet človek, popoln človek. V Matejevem evangeliju Jezus pravi: »Bodite popolni, kot je vaš nebeški Oče popoln.« (Mt 5,48) Zgledno moralno življenje, življenje v evangeljskih krepostih je sad svetosti. Zato apostol Pavel pravi: »Sad Duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje.« Ko smo polni Božjega Duha, vidimo in razmišljamo prav, se prav odločamo in delujemo v skladu z božjo voljo. Smo v svetosti. Zato sv. Pavel pravi: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,20) Človek poln Svetega Duha je v svetosti, v Kristusu.

Bog je svet, vsa svetost je v Njem. Kot je Sonce čista luč in vsi žarki izhajajo iz njega, tako je Bog svet in žarki Njegove svetosti se dotikajo vsake duše, ki se polni s svetostjo. Bog pravi: »Bodite sveti, kot sem jaz svet.« (3 Mz 11,44) Svetost je božja lastnost. On je popolna svetost, mi pa deležimo Njegovo svetost, žarek njegove svetosti. Včasih močno, drugič zelo šibko, kar se pozna v življenju.

V 1 Mz 3 beremo, kako zlo vstopi v človekovo življenje in ga odtrga od povezanosti z Bogom. Prikrade se lažna frekvenca, lažen glas, ki zmeša prvotno povezanost duše z Bogom. Lažnivec zamegli pravi signal in ukrade povezavo, ker želi dušo odtrgati od Boga, od svetosti. Misli, ki po njem prihajajo nimajo resnice, zato so tudi dejanja slaba.

Kako, torej, ohranjati božjo frekvenco, kaj lahko storimo, da bi živeli prav? Aksiom duhovnega življenja pravi: *Kjer je svetost, se zlo mora umakniti.* Zato skrbimo za povezanost z Bogom. Cerkev je skozi stoletja oblikovala preproste in učinkovite poti za ohranjanje svetosti: bogoslužje, molitev, zakramentali (blagoslavljanje) in zakramenti, branje božje besede, skrb za pokojne – molitev in daritev svetih maš), romanja ... Svetniki priporočajo mnogo sredstev za ohranjanje svetosti. Sv. J. H. Newman v *Kratka pot popolnosti* pravi: »Kaj je treba storiti, da bi bili popolni? Najprej, ne ostajajte v postelji dlje, kot je določeno za vstajanje; najprej pomislite na Boga; na kratko obiščite Najsvetejši zakrament; pobožno molite Angel Gospodov; jejte in pijte v Božjo slavo; dobro zmolite rožni venec; bodite zbrani; odvrčate slabe misli; dobro opravite večerno premišljevanje; vsak dan si izprašajte vest; pravočasno pojdite v posteljo. In boste že popolni.«
Srbimo za svetost.

Špela Trček

Naša prva misijonska izkušnja

Napis na pročelju župnišča nas vabi k oznanjanju: Župnija misijon - župljani misijonarji. Našo družino je nagovorilo oznanilo gospoda župnika pri nedeljski maši, da lahko za Božič obiščemo socialno ogrožene stanovalce na Rakovi Jelši. Mene osebno je oznanilo pritegnilo, ker sem v njem videla priložnost, kako lahko skupaj z otroki doživimo posebno izkušnjo in lahko otroci osebno doživijo priokus materialnega pomanjkanja. Veliko družin dandanes takšnega pomanjkanja, na srečo, ne doživlja, hkrati pa smo prikrajšani za pomanjkanje, ki daje obilju pravo vrednost. Otroci sicer poznajo samo besedo lakota, njenega pomena pa večinoma še niso izkusili. Tudi sama sem občutila pomen te besede le na lastno željo z večino »lakotnik«, pri skavtih.

Župnikovo povabilo me je tokrat nagovorilo naj otroci dobijo priložnost, da prispevajo z dejanjem – oznanjanjem in odpovedjo nečemu, kar imajo. Župnija nam je za ta namen pripravila darilca. Dodali smo še piškote, ki smo jih spekli, ter veliko čokolado, ki so jo otroci dobili za darilo. Na božični večer pred otroško polnočnico, smo se odpravili na obisk stanovalcev v devetih stanovanjih na Rakovi Jelši. Podali smo se po stopnicah in slišati je bilo besede »kaj če raje ne gremo naprej«. Prvi je razbremenil ozračje mlajši gospod na hodniku, ki nam je podaril denar in rekel, da je to za naše otroke. Otroci so bili zelo presenečeni. Kasneje smo se še enkrat srečali z njim, ker je bil eden od stanovalcev, ki mu je bilo namenjeno voščilo in dar.

Trenutek, ko smo stali pred vrati, je bil vsakič nepričakovano vznemirljiv. Ali je sploh kdo doma? Kaj če nam nočejo odpreti? Jim bo všeč, da smo prišli? Počasi smo napredovali in bilo nam je vedno lažje. Prejemali smo nasmehe, veselje, navdušenje, prijaznost, hvaležnost, tudi denar in bombone, prav pri vsakih vratih smo doživeli topel sprejem, čeprav so nam nekateri povedali, da ne praznujejo Božiča. S pogledom smo se takoj strinjali, da podarimo veliko čokolado, ki je za otroke pomenila največji dar, saj je bila to njihova odpoved, mami z dvema otrokoma, ki je izkazala veliko navdušenje nad našim obiskom. Lahkotnega srca smo odšli po stopnicah navzdol. »Ampak saj sploh niso videti revni«, je odmevalo po hodniku. Niso. Ker revni najlažje delijo. Za nas pa je bil to korak iz udobja in dejanje ljubezni, ki še vedno odmeva v nas. Prejeli smo več kot smo prinesli. Za ta blagoslov smo hvaležni.

Vsi, ki smo v imenu župnije Trnovo podelili skupne trenutke z dobrimi nameni in Jezusom v srcu v revnejši predel naše prestolnice, smo prejeli dragoceno izkušnjo oznanjanja, kot pravijo besede sv. Metere Terezije: »Kristusa moramo oznanjati z načinom, kako govorimo, kako hodimo, kako se smejemo, s svojim življenjem, tako da bo vsakdo spoznal, da pripadamo njemu. Oznanjevanje ni pridiganje; oznanjati pomeni biti.«

Gordana Dobrinjanin

Prijateljstvo

Pozdravljeni, zopet jaz, Gordana! Verjetno ste, vsaj nekateri, pred dobrim letom, že prebrali moj prispevek. Pa sem bila, iz strani župnika, gospoda Toneta, tudi letos naprošena, da bi kaj napisala. In sem privolila. Priznam pa, da sem imela kar malo težav, o čem bi pisala. Pa je rekel župnik: Gordana, piši o sebi. Opisala bom še eno od mojih lepših izkušenj.

Če se slučajno spomnite, sem takrat že omenila, da sem imela in še imam željo, da če le dobim priložnost, rada pomagam in kaj dobrega naredim za druge. V preteklem letu je k meni, da bi mi pomagala, prišla nova osebna asistentka. Z njo se veliko pogovarjam in najin pogovor je nanesel tudi na vero, na Jezusa in Marijo. Povedala mi je, da že 29 let dela kot katehistinja, in sicer v eni od župnij izven Ljubljane. In beseda je dala besedo. Dobili sva zamisel in se je tudi resno lotili. Dolgo časa sem si namreč želela, da bi lahko sodelovala, vsaj kdaj pa kdaj, tudi z otroci kakšne veroučne šole. Zaradi moje gibalne oviranosti je to seveda težje izvedljivo. Ampak z asistentko sva to nekako rešili. Dogovorili sva se, da bom jaz, v eni od njenih veroučnih skupin, skrita prijateljica.

Tako sem pričela tedensko sodelovati z otroci petega razreda. Bilo je odlično. Eden drugega smo sprejeli z odprtimi rokami. Ker sem bila skrita prijateljica, se seveda nismo smeli videti. Smo se pa slišali po telefonu z izključeno kamero. Veliko smo se pogovarjali. Oni so meni pripovedovali, jaz pa njim. Vedno so mi povedali, kaj vse so se že naučili in kaj novega se je zgodilo v času, ko se nismo slišali. Jaz sem jih z veseljem poslušala in velikokrat dala tudi kakšen nasvet. Imeli pa smo tudi dogovor, da smo zvečer eno od svojih molitev namenili drug za drugega. Tako sem tudi jaz v svojo večerno molitev vnesla še molitev in priprošnjo zanje. To je bila tako majhna gesta pa vendar tako velika. Asistentka mi je sproti povedala, s kakšnim veseljem so otroci pripovedovali, koliko so zmolili za skrito prijateljico, kaj vse so naredili, koliko in kaj so razmišljali o meni. To je v meni vedno znova vzbudilo občutek veselja, sreče in občutek, da sem in da delam nekaj dobrega in koristnega. Včasih sem jim dala kakšno dodatno domačo nalogo in otroci so jo vedno tudi naredili. Seveda pa, bolj ko se je bližal konec veroučnega leta, bolj so postajali radovedni, kdo sem. V eni od dodatnih nalog so tako napisali, kakšno si me predstavljajo. Skoraj vsi so napisali, da imam rjave daljše lase, da nisem prav visoka. Vsi so napisali, da se jim zdim zelo prijazna, nasmejana, dobrega srca, poštena ... In zopet se je v meni naselil tisti lep, radosten občutek.

Kar nekajkrat se mi je zgodilo in se mi še dogaja, da se me – da se me ljudje ustrašijo, se me izogibajo in težko oziroma ne želijo sodelovati z menoj. Ta njihova občutja takoj preberem iz njihovih pogledov, prepoznam iz njihovih besed, izgovorov. Bojijo se, ker sem drugačna. Razumem to, vendar pa ali sem res tako zelo drugačna?

Pri otrocih tega ni bilo. Povedali in vprašali so točno to, kar so mislili in kar so želeli vedeti. Med drugim tudi to, kako hitro se lahko s svojim vozičkom peljem, kako gre v ovinek, kje ga imam ponoči, ali ga moram tankati ...

Bilo je lepo, poučno, uspešno ... hvaležno!